

CAMILLA LÄCKBERG

INGLITEGIJA

Rootsi keelest tõlkinud Maiu Elken

*Kui üks mees suudab üles näidata nii palju vihkamist,
siis mõtle, kui palju armastust
me suudame üles näidata kõik koos.*

Nad kavatsesid remondi abil leinast üle saada. Kumbki polnud kindel, et see on hea plaan, kuid see oli ainus, mis neil oli. Teine võimalus oli pikali heita ja aeglaselt närtsida.

Ebba käis kraabitsaga majaseina üle. Värv tuli kergesti lahti. See oli juba tublisti kooruma hakanud ja ta pidi ainult natuke tagant aitama. Juulipäikese lõõsas kleepus juuksetukk higist läikivale laubale ja kolmandat päeva jutti ühetaolise üles-alla liigutuse tegemisest oli käsivars valus. Kuid talle meeldis kehaline valu. Selle kasvades vähenes hetkeks valu südames.

Ta keeras ringi ja vaatas Mårteni poole, kes seisis laudu juurde saagides maja ees muruplatsil. Mees näis tundvat, et ta teda silmitses, sest ta vaatas üles ja tõstis tervituseks käe, nagu oleks Ebba tuttav, kellest ta tänaval möödus. Ebba tundis, kuidas tema käsi tegi samasuguse kohmaka žesti.

Ehkki sellest oli möödunud üle poole aasta, kui nende elu kokku varises, ei osanud nad ikka veel teineteisega käituda. Igal õhtul heitsid nad kaheinimesevoodisse, selg teise poole, kartes kohutavalt, et tahtmatu liigutus võiks vallandada midagi, millega nad ei oskaks toime tulla. Tundus, nagu oleks lein neid sedavõrd täitnud, et muudele tunnetele ei jäänud ruumi. Ei armastusele, soojusele ega kaastundele.

Süütunne lasus raskelt ja välja ütlemata nende vahel. Oleks olnud lihtsam, kui seda oleks saanud defineerida, kindlaks määrata, kuhu see kuulub. Kuid see liikus siia-sinna, muutis tugevust ja kuju ning ründas pidevalt uutest suundadest.

Ebba keeras end jälle maja poole ja jätkas kraapimist. Tema käte all langes valge värv suurte lahmakatena maha ja nähtavale tuli puit. Ta silitas vaba käega laudasid. Majal oli hing, mida ta ei olnud varem kunagi kogenud. Väike ridaelamu Göteborgis, mille nad koos Mårteniga ostsid, oli olnud peaaegu uus. Siis oli talle

väga meeldinud, et kõik läikis ja hiilgas, oli puutumata. Nüüd oli uus vaid mälestus sellest, mis oli olnud, ja see vana maja koos oma iluvigadega sobis tema hingega paremini kokku. Ta tundis end ära katuses, kust sadas sisse, keskküttekatlas, mida oli vaja aeg-ajalt jalaga käima lüüa, ning tuult läbi laskvates akendes, mis ei lasknud põlevat küünalt aknalaual hoida, ilma et leek oleks kustunud. Ka tema hinges oli tuuletõmbus ja sadas sisse. Ja küünlad, mida ta üritas süüdata, puhuti halastamatult ära.

Võib-olla saavad hinged siin Valöl terveks. Tal polnud siit mingeid mälestusi, aga ometi oli tunne, nagu oleksid tema ja saar teineteist ära tundnud. See asus otse Fjällbacka külje all. Alla paadisilla poole minnes nägi ta seda teisel pool vett laiuvat väikest rannaalevit. Järsu mäeseina ees seisis pärlikeena väikesed valged majad ja punased paadikuurid. See oli nii ilus, et tegi peaaegu haiget.

Higi voolas ja ajas silmad kipitama. Ta pühkis end T-särgiga ja vaatas silmi kissitades päikese poole. Tema kohal tiirutasid kajakad. Nad kisasid, hüüdsid üksteist ja nende kisa segunes väina pidi sõitvate paatide häälega. Ta sulges silmad ja laskis end häältele eemale kanda. Eemale iseendast, eemale ...

„Kas teeme pausi ja läheme ujuma?“

Mårteni hääl murdis läbi helitausta ja ta võpatas. Ta raputas segaduses pead, kuid noogutas siis.

„Jah, teeme seda,“ ütles ta ja ronis tellingutelt alla.

Ujumisriided rippusid maja taga kuivatusraamil ning ta viskas higised tööriided seljast ja pani bikiinid asemele.

Mårten oli temast kiirem ja ootas kannatamatult.

„Kas lähme siis?“ küsis ta ja läks ees rada mööda ranna poole. Saar oli küllaltki suur ja mitte nii paljas nagu paljud väiksemad saared Bohusläni saarestikus. Rada ümbritsesid tihedad puud ja kõrge rohi ning Ebba trampis kõvasti jalgu vastu maad. Hirmrästikute ees oli sügavalt sees ja veelgi kasvanud, kui nad mõni päev tagasi nägid üht rästikut end päikese käes soojendamas.

Maapind hakkas vee poole kalduma ja Ebba mõtles tahtmatult, kui paljude laste jalad olid aastate jooksul seda rada tallanud.

Kohta kutsuti endiselt laste suvelaagriks, ehkki see polnud enam kolmekümnendatest aastatest saadik laste suvelaager olnud.

„Vaata ette,“ ütles Mårten, osutades mõnele väljaulatuvale puujuurele.

Mehe hoolitsus, mis oleks pidanud teda liigutama, tundus pigem lämmitav ja ta astus demonstratiivselt üle juurte. Mõne meetri pärast tundis ta jalgade all karedat liiva. Lained loksusid vastu pikka randa ning ta viskas käteräti maha ja läks otse soolasse vette. Adrutuustid puudutasid sääri ja äkiline külm lõi hinge kinni, kuid varsti hakkas ta jahedust nautima. Selja tagant kuulis ta, kuidas Mårten teda hüüab. Ta teeskles, et ei kuule, ja liikus edasi mere poole. Kui põhi jalgade alt kadus, hakkas ta ujuma ja jõudis ainult mõne tõmbega väikese ujumisparve juurde, mis oli natuke kaugemal ankrusse pandud.

„Ebba!“ Mårten hüüdis rannalt, kuid ta ei teinud mehest endiselt välja ja haaras parveredelist kinni. Tal oli vaja natuke omaette olla. Pikali heites ja silmi sulgedes võis ta teeselda, et on suurel laial merel merehädas. Üksinda. Ilma et peaks kellegi teise eest hoolt kandma.

Ta kuulis veest ujumistõmbeid lähenemas. Ujumisparv kiikus korra, kui Mårten veest välja tuli, ja Ebba pigistas silmad kõvemi kinni, et mehega veel natuke aega mitte suhelda. Ta tahtis üksinda olla, omaette. Mitte nii, nagu see nüüd oli, kui nad olid üksinda kahekesi koos. Vastumeelselt avas ta silmad.

Erica istus elutoas laua taga ja tema ümbrus nägi välja, nagu oleks mängupomm plahvatanud. Segamini autod, nukud, pehmed loomad ja ümberriietumiskostüümid. Kolm last, kõik alla nelja aasta vanad, oli põhjus, miks kodu enamasti nii välja nägi. Kuid nagu tavaliselt, oli ta eelistanud kirjutamist koristamisele, kui erandlikult oli tekkinud lastevaba hetk.

Välisust avanemas kuuldes tõstis ta silmad arvutilt ja nägi oma meest.

„Tere, mida sa siin teed? Kas sa ei pidanud Kristina juurde minema?“

„Ema ei olnud kodus. Tüüpiline, oleksin pidanud enne helistama,“ ütles Patrik ja viskas Crocsid jalast.

„Kas sa pead neid kandma? Ja lisaks nendega autot juhtima?“ Erica osutas jäledatele jalanõudele, mis pealekauba olid neonrohelist värvi. Tema õde Anna oli need naljapärast Patrikule kinkinud ja nüüd keeldus mees midagi muud jalga panemast.

Patrik tuli tema juurde ja andis talle musi. „Need on ju mõnused,“ ütles ta ja läks köögi poole. „Muide, kas kirjastuse omad said su kätte? Nad peavad küll kannatamatud olema, kui isegi mulle helistasid.“

„Nad tahavad saada vastust, kas ma lähen sel aastal raamatuladale, nagu lubasin. Ma ei suuda päriselt otsustada.“

„Muidugi lähed. Olen sel nädalavahetusel ise lastega, korraldasin juba ära, et ma ei pea tööl olema.“

„Täna,“ ütles Erica, kuid sai sisimas enda peale pahaseks, et ta oma mehele tänulik oli. Kui palju kordi oli tema ise kõik enda peale võtnud, kui Patriku töö politseinikuna teda minutise ette-teatamisega kuhugi kutsus või kui nädalavahetused, pühad ja õhtud ära rikuti, sest töö ei saanud oodata? Ta armastas Patrikut üle kõige, aga mõnikord tundus, et mees justkui ei mõtlegi selle peale, et temal on suurem vastutus kodu ja laste eest. Temal oli ju samuti karjäär, pealegi veel väga edukas.

Sageli pidi ta kuulma, kui fantastiline see ilmselt on, et keegi suudab end kirjanikuna ära toita. Saab ise otsustada oma aja üle ja olla iseenda ülemus. Ericat ärritas see alati ühtviisi, sest ehkki talle meeldis tema töö väga ja ta mõistis, et tal on vedanud, oli reaalsus midagi muud. See polnud kindlasti vabadus, mida ta kirjanikuks olemisega seostas. Vastupidi, raamatuprojekt võis enda alla võtta kogu aja ja mõttetegevuse ööpäev läbi ja seitse päeva nädalas. Mõnikord võis ta olla kade nende peale, kes lähevad tööle, teevad kaheksa tundi tööd ja koju minnes on see tehtud. Tema ei saanud kunagi oma tööd välja lülitada ja järgis vahelduva eduga nõudeid ja ootusi, mida tuli kokku sobitada väikelaste ema eluga.

Lisaks oli raske väita, et tema töö on tähtsam kui Patriku oma. Mees kaitses inimesi, lahendas kuritegusid ja aitas kaasa ühiskonna paremale toimimisele. Tema ise kirjutas raamatuid, mida loeti meelelahutuseks. Ta mõistis seda ja leppis sellega, et enamasti jäi ta kaotajaks, isegi kui see mõnikord tekitas soovi püsti tõusta ja karjuda.

Ohates tõusis ta püsti ja läks mehe järel kööki.

„Kas nad magavad?“ küsis Patrik ja võttis välja oma lemmikvõileiva koostisosad: näkileiva, või, kaaviari ja juustu. Erica värises mõtte juures, et mees kastab selle kõik siis veel kuuma kakao sisse.

„Jah, erandlikult õnnestus mul nad kõik samal ajal voodisse saada. Nad mängisid hommikupoolikul väga kenasti, nii et olid kõik kolmekesi väga väsinud.“

„Tore,“ ütles Patrik ja istus köögilaua taha sööma.

Erica läks elutuppa tagasi, et jõuaks veel natuke kirjutada, enne kui lapsed ärkavad. Varastatud hetked. See oli praegu kõik, millega ta sai arvestada.

Unenäos põles. Vincent seisis, õudus silmis, surudes nina vastu aknaruutu. Tema taga nägi Ebba leeke lahvatamas, järjest kõrgemale. Need lähenesid poisile, kõrvetasid ta blonde lokke ja poiss karjus hääletult. Ebba oleks tahtnud vastu klaasi viskuda, selle purustada ja päästa Vincenti leekide käest, mis ähvardasid ta endasse haarata. Ent kuidas ta ka ei proovinud, ei tahtnud keha sõna kuulata.

Siis kuulis ta Mårteni häält. See oli täis süüdistusi. Mees vihkas teda, et ta ei suutnud Vincenti päästa, et ta seisis ja vaatas pealt, samal ajal kui Vincent nende silme all elusalt ära põles.

„Ebba! Ebba!“

Mehe hääle peale tahtis ta uuesti proovida. Ta peab sinna jooksuma ja klaasi puruks lööma. Ta peab ...

„Ebba, ärka üles!“

Keegi raputas teda õlast ja sundis istuli tõusma. Unenägu kadus aeglaselt ja ta tahtis seda alles hoida, leekidesse viskuda

ja võib-olla tunda Vincenti väikest keha oma süles, enne kui nad mõlemad surevad.

„Sa pead ärkama. Põleb!“

Äkki oli ta täiesti ärkvel. Suitsuhais tungis sõõrmetesse ja ajas kõhima, nii et kurgus kiskus. Üles vaadates nägi ta, kuidas suits ukseavast sisse voolas.

„Me peame välja minema!“ karjus Mårten. „Rooma suitsu all. Ma tulen järele. Vaatan ainult enne, kas saan tule ära kustutada.“

Ebba koperdas voodist välja ja vajus põrandale kokku. Põse all tundis ta põrandalaudade soojust. Kopsudes kõrvetas ja ta oli arusaamatult väsinud. Kuidas peaks ta suutma kuhugi minna? Ta tah-tis alla anda ja uinuda. Ta sulges silmad ja tundis kehas rasket roidumust. Siia jääb ta puhkama. Ainult magab natuke.

„Tõuse üles! Sa pead.“ Mårteni hääl oli läbilõikav ja Ebba ärkas oma poolunest. Mees polnud tavaliselt kunagi hirmul. Nüüd tiris ta teda karmilt käsivarrest ja aitas tal neljakäpakile tõusta.

Vastumeelselt hakkas Ebba käsi ja põlvi liigutama. Hirm oli hakanud ka temas kanda kinnitama. Iga hingetõmbega tundis ta, kuidas suits järjest rohkem kopse täidab nagu aeglaselt toimiv mürk. Kuid ta oleks parema meelega surnud suitsu kui leekide läbi. Mõttest, et nahk võiks põlema minna, piisas selleks, et liikuma ja ruumist välja roomama hakata.

Korraga sattus ta segadusse. Ta oleks pidanud teadma, kus pool trepp asub, kuid tundus, nagu poleks aju töötanud. Silme ees nägi ta ainult tihedat hallikasmusta udu. Paanikas hakkas ta roomama otse edasi, et vähemalt mitte suitsu sisse kinni jääda.

Samal hetkel, kui ta trepi juurde jõudis, jooksis Mårten temast mööda, tulekustuti käes. Mees läks trepist kolme sammuga alla ja Ebba vaatas talle järele. Täpselt nagu unes tundus, nagu poleks keha talle enam kuuletunud. Liikmed keeldusid liikumast ja ta jäi abitult neljakäpakil seisma, samal ajal kui suits muutus järjest paksemaks. Ta kõhis jälle, üks kõhahoog järgnes teisele. Silmad jooksid vett ja mõtted läksid Mårteni peale, kuid ta ei jaksanud tema pärast muretseda.

Taas tundis ta, kui ihaldusväärne oleks alla anda. Kaduda oma teed, vabaneda leinast, mis kiskus lõhki ihu ja hinge. Silme ees hakkas mustaks minema ja ta heitis aeglaselt maha, pani pea kätele ja silmad kinni. Ümberringi oli soe ja pehme. Taas täitis teda rammestus ja ta tervitas seda rõõmuga. See ei soovinud talle midagi halba, ainult teda vastu võtta ja ta jälle terveks teha.

„Ebba!“ Mårten tõmbas teda käest ja ta tõrkus vastu. Ta tahtis edasi reisida selle kena rahumeelse koha poole, kuhu ta teel oli. Siis tundis ta lööki näol, laksu, mis pani põse kipitama, ning ta tõusis vapustatult üles ja vaatas otse Mårtenile näkku. Mehe pilk oli üheaegselt murelik ja vihane.

„Tuli on nüüd ära kustutatud,“ ütles ta. „Aga me ei saa siia sisse jääda.“

Ta tegi proovi Ebba üles tõsta, kuid naine võitles vastu. Mårten oli võtnud temalt ainsa võimaluse puhata, mis tal nii pika aja jooksul oli olnud, ja ta peksis raevukalt rusikatega mehe rinda. Mõnus oli kogu viha ja pettumus välja valada ja ta lõi nii kõvasti, kui vaid suutis, kuni mees tal randmetest kinni sai. Neist kõvasti kinni hoides sundis ta teda oma rinnale lähemale tulema. Ta surus Ebba näo vastu rinda, hoidis teda hästi lähedal. Ebba kuulis, kuidas mehe süda kiiresti lõi, ja selle heli peale hakkas ta nutma. Siis laskis ta end sülle võtta. Mårten kandis ta välja ja kui külm öine õhk kopse täitis, andis ta järele ja vajus poolunne.

Fjällbacka 1908

Nad tulid hommikul vara. Ema oli juba pisikestega üleval, samal ajal kui Dagmar oli ikka veel pikali ja mõnules soojas voodis. Oli vahe, kas olla ema pärislaps või üks litsilastest, kelle eest ta hoolt kandis. Dagmar oli eriline.

„Mis toimub?“ hõikas isa kambri. Nii tema kui ka Dagmari oli äratanud järelejätmatu klõppimine uksele.

„Tehke lahti! Me oleme politseist!“

Ilmselt kannatus katkes, sest üks paiskus lahti ja politseivormis mees tormas majja.

Dagmar tõusis voodis hirmunult istuli ja üritas end tekiga katta.

„Politseist?“ Isa tuli kööki, pannes kohmetult vöö juures püksinööpe kinni. Ta rinnakorv oli sisse vajunud, kaetud hõredate hallide karvatuttidega. „Kui ma ainult tohiksin särgi selga panna, siis saame kindlasti asjad selgeks. See peab olema mingisugune arusaamatus. Siin elavad ainult ausad inimesed.“

„Kas siin elab Helga Svensson?“ küsis politseinik. Tema taga ootasid veel kaks meest. Nad pidid seisma lähestikku, sest köök oli kitsas ja voodeid täis. Praegu oli neil majas viis titte.

„Minu nimi on Albert Svensson ja Helga on minu abikaasa,“ ütles isa. Ta oli särgi selga saanud ja seisis, käed rinnal risti.

„Kus teie abikaasa on?“ Hääl oli nõudlik.

Dagmar nägi isa silmade vahele tekkinud murekortsu. Ta hakkab nii kergesti muretsema, ütles ema alati. Nõrgad närvid.

„Ema on maja taga aias. Koos pisikestega,“ ütles Dagmar ja alles nüüd näisid politseinikud teda märkavat.

„Täna,“ ütles vestlust juhtinud politseinik ja hakkas sinna minema.

Isa läks kohe nende kannul. „Te ei tohi korralike inimeste juurde lihtsalt niisama sisse tormata. Te ehmatate meid surnuks. Te peate selgitama, milles asi.“

Dagmar heitis teki pealt, pani jalad külmale köögipõrandale ja tormas palja öösärgi vael neile järele. Maja nurga taga peatus ta järsult. Kaks politseinikku hoidsid emal kõvasti käsivartest kinni. Ema võitles vastu ja

mehed lõõtsutasid pingutusest teda kinni hoida. Lapsed karjusid nutta ja pesu, mida ema oli hakanud parasjagu üles riputama, kisti selle möllu sees maha.

„Ema!“ hüüdis Dagmar ja jooksis tema juurde.

Ta viskus vastu ühe politseiniku jalgu ja hammustas teda nii kõvasti reiest, kui suutis. Mees karjus ja laskis emast lahti, keeras end ringi ja andis Dagmarile kõrvakiilu, nii et ta pikali kukkus. Dagmari kaheksa eluaasta jooksul polnud keegi teda kunagi löönud. Loomulikult oli ta näinud ema väikestele vitsa andmas, kuid Dagmari vastu polnud ta kunagi kätt tõstnud. Ja siis ei julgenud ka isa seda teha.

„Mida te teete? Lööte minu tütart?“ Ema peksis meest raevukalt jalaga.

„See pole midagi võrreldes sellega, mida teie olete teinud.“ Politseinik haaras jälle kõvasti Helga käsivarrest kinni. „Teid kahtlustatakse laste tapmises ja meil on õigus teie maja läbi otsida. Ja uskuge mind, me teeme seda põhjalikult.“

Dagmar nägi, kuidas ema justkui langes kokku. Põsk kipitas ikka veel nagu tules ja süda kloppis rinnas. Ümberringi karjusid lapsed, nagu oleks viimne kohtupäev käes. Ja võib-olla oligi. Sest ehkki Dagmar ei saanud aru, mis toimub, paljastas ema ilme, et nende maailm oli just kokku varisenud.

„Patrik, kas sa saad Valöle sõita? Tuli häire, et seal on olnud tulekahju ja kahtlustatakse süütamist.“

„Mida? Vabandust? Mida sa ütlesid?“

Patrik oli juba voodist välja tulemas. Ta surus telefoni kõvasti kõrva ja õla vahele, ise teksasid jalga tõmmates. Unesegaselt vaatas ta kella. Veerand kaheksa. Hetkeks imestas ta, mida Annika sel kellaajal jaoskonnas teeb.

„Jah, Valöl oli põleng,“ ütles Annika kannatlikult. „Tuletõrjujad sõitsid hommikul vara sinna, aga nad kahtlustavad süütamist.“

„Kus kohas Valöl?“

Erica keeras end tema kõrval.

„Mis toimub?“ pomises ta.

„Töö. Pean Valöle minema,“ sosistas Patrik. Kui kaksikud magasid juhuslikult kauem kui poole seitsmeni, polnud mõtet neid äratada.

„Laste suvelaagris,“ ütles Annika telefonis.

„Hästi. Võtan paadi ja sõidan sinna. Helistan Martinile ja äratan ta üles, sest meie temaga oleme vist täna valves.“

„Jah, nii see on. Näeme siis pärast jaoskonnas.“

Patrik lõpetas kõne ja pani T-särgi selga.

„Mis juhtus?“ küsis Erica voodis istuma tõustes.

„Tuletõrjujad kahtlustavad, et keegi on vana laste suvelaagri põlema pannud.“

„Laste suvelaagri? Keegi püüdis seda maha põletada?“ Erica keeras jalad üle voodiserva.

„Luban, et räägin pärastpoole,“ ütles Patrik naeratades. „Tean, et see on sinu väike eriprojekt.“

„See on ju kummaline kokkusattumus. Et keegi üritab kohta maha põletada, kui Ebba on just tagasi tulnud.“

Patrik vangutas pead. Ta teadis oma kogemusest, et naine seekub meelsasti asjadesse, millega tal pistmist pole, laseb mõttel lennata ja teeb liiga kaugemale ulatuvaid järeldusi. Tegelikult oli tal sageli õigus, seda pidi Patrik tunnistama, kuid mõnikord põhjustas ta ka segadust.

„Annika ütles, et nad kahtlustavad süütamist. See on ainus, mida me teame, ja see ei pea tähendama, et see ongi süütamine.“

„Ei, aga siiski,“ vaidles Erica vastu. „On ju imelik, et just praegu midagi niisugust juhtub. Kas ma ei tohiks kaasa tulla? Kavatsesin niikuinii sinna sõita, et Ebbaga natuke rääkida.“

„Ja kes sinu meelest laste eest hoolitseb? Maja on ju ikka veel liiga väike, et poistele kõrti keeta.“

Ta suudles Ericat põsele, enne kui trepist alla läks. Selja tagant kuulis ta, kuidas kaksikud nagu tellimise peale karjuma hakkasid.

Patrik ja Martin ei vahetanud teel Valöle kuigi palju sõnu. Mõte võimalikust süütamisest oli hirmutav ja arusaamatu ning saarele lähenedes ja kogu idüllil nähes tundus see veel ebareaalsem.

„Kui ilus siin on,“ ütles Martin, kui nad paadisilla juurest, kuhu Patrik paadi kinnitas, rada pidi ülespoole läksid.

„Sa oled ju varem siin käinud?“ ütles Patrik ringi keeramata. „Kui mitte muidu, siis nende jõulude ajal.“

Martin ainult pomises midagi vastuseks. Paistis, et ta ei tahtnud eriti meenutada neid saatuslikke jõule, mil ta saarel ühte perekonnadraamasse kisti.

Nende ees laius suur muruplats ning nad peatusid ja vaatasid ringi.

„Mul on siit palju toredaid mälestusi,“ ütles Patrik. „Käisime kooliga igal aastal mõned korrad siin ja ühel suvel käisin ka purjetamiskoolis. Tolle platsi peal olen üksjagu jalkat tagunud. Ja pesapalli mänginud.“

„Jah, kes poleks siin laagris olnud? Kummaline tegelikult, et seda on alati laste suvelaagriks kutsutud.“

Patrik kehtas õlgu, liikudes samal ajal kiires tempos maja poole.

„See oli ju mõnes mõttes kogu aeg nii. Internaatkool oli see ainult lühikest aega ja tolle Schlesingeri järgi, kes seal enne seda elas, ei tahtud ilmselt kohta kutsuma hakata.“

„Jah, tollest hullust vanamehest on üht-teist kuulda olnud,“ ütles Martin ja vandus, kui talle üks oks vastu nägu löi. „Kes selle omanik praegu on?“

„Oletan, et see paar, kes seal praegu elab. Pärast seda, mis 1974. aastal juhtus, on minu teada seda hallanud vallavalitsus. Kahju, et majal on lastud niivõrd ära laguneda, aga paistab, et nad on hakanud seda remontima.“

Martin vaatas üles maja poole, mille kogu esikülge katsid ehitustellingud. „Jah, sellest võib saada ilus maja. Loodetavasti ei jõudnud tuli liiga palju kahju teha.“

Nad läksid edasi kivitrepi juurde, mis viis välisukse. Meeleolu oli rahulik ja mõned mehed Fjällbacka vabatahtlikust tuletõrjest korjasid parajasti oma asju kokku. Kindlasti higistavad nad oma suurtes ülikondades liitrite kaupa, mõtles Patrik. Soojus oli hakanud juba häirivaks muutuma, ehkki oli varajane hommik.

„Tere!“ Tuletõrjijate ülemus Östen Ronander tuli nende juurde ja noogutas tervituseks. Käed olid tahmast mustad.

„Tere, Östen. Mis siin juhtus? Annika ütles, et te kahtlustate süütamist.“

„Jah, paistab kahtlemata sedamoodi. Aga puhttehniliselt ei ole meie pädevad seda otsustama, nii et loodan, et Torbjörn jõuab varsti.“

„Helistasin talle siia sõites ja nad arvasid, et jõuavad kohale ...“ Patrik vaatas käekella, „umbes poole tunni pärast.“

„Hästi. Kas vaatame niikaua natuke ringi? Püüdsime mitte midagi ära rikkuda. Meie saabudes oli omanik juba tule kustutiga ära kustutanud, nii et tegime ainult kindlaks, et mitte miski kusa-gil ei hõõgu. Üldiselt polnud meil kuigi palju teha. Eks vaadake ise.“

Östen näitas esiku suunas. Teisel pool lävepakku oli põrandasse põlenud kummaline ebakorrapärane muster.

„Ilmselt mingisugune põlev vedelik?“ Martin vaatas küsivalt Östenile otsa ja too noogutas.

„Usun, et keegi kallas vedeliku ukse alt sisse ja pani siis põlema. Lõhna järgi otsustades kahtlustaksin bensini, aga seda saavad Torbjörn ja tema mehed kindlasti täpsemalt öelda.“

„Kus majaelanikud on?“

„Nad istuvad maja taga ja ootavad kiirabi, mis jääb kahjuks ühe autoavarii tõttu hiljaks. Nad paistavad väga šokeeritud olevat ja ma mõtlesin, et neil oleks vaja rahu ja vaikust. Ühtlasi arvasin, et oleks hea, kui siin rohkem inimesi ringi ei trambiks, enne kui te olete tõendid kätte saanud.“

„Sul on kõik selge.“ Patrik patsutas Östenit õlale ja pöördus Martini poole. „Kas läheme nendega rääkima?“

Ta ei oodanud vastust, vaid hakkas minema maja taha. Ümber nurga jõudes märkasid nad natuke maad eemal seisvat aiamööblit. See oli kulunud ja näis olevat liiga palju aastaid ilma ja tuule käes olnud. Laua taga istus kolmekümnendates aastates paar ja mõlemad näisid segaduses olevat. Kui mees neid märkas, tõusis ta püsti ja tuli neile vastu. Ta ulatas käe. See oli tugev ja mõhnaline, nagu oleks pikka aega tööriistu hoidnud.

„Mårten Stark.“

Patrik ja Martin esitlesid end.

„Me ei saa millestki aru. Tuletõrjujad rääkisid midagi süütamisest?“ Mårteni naine oli mehele järele tulnud. Ta oli väike ja sale ning ehkki Patrik oli vaid keskmist kasvu, ulatus naine talle ainult õlani. Ta nägi õrn ja habras välja ning lõdises, kuigi oli soe.

„See ei pea tingimata nii olema. Me ei tea veel midagi kindlalt,“ ütles Patrik rahustavalt.

„See siin on minu naine Ebba,“ selgitas Mårten. Ta pühkis väsinud liigutusega nägu.

„Kas me ei võtaks istet,“ pakkus Martin. „Tahaksime natuke rohkem kuulda, mis juhtus.“

„Jah, muidugi, võime istuda seal eemal,“ ütles Mårten, osutades aiamööbli poole.

„Kes avastas, et põleb?“ Patrik vaatas Mårteni poole, kellel oli tume plekk otsaes ja käed tahmast mustad nagu Östenil. Mårten nägi tema pilku ja vaatas oma käsi, nagu oleks ta alles nüüd näinud, et need on mustad. Aeglaste liigutustega pühkis ta enne vastamist peopesi teksade külge.

„See olin mina. Ärkasin ja tundsin imelikku lõhna. Sain õige kähku aru, et ilmselt all põleb, ja üritasin Ebba üles äratada. See võttis aega, ta magas nii sügavasti, aga lõpuks õnnestus mul ta voodist välja saada. Jooksin tulekustuti järele ja peas oli ainult üks mõte, et ma pean tule ära kustutama.“ Mårten rääkis nii kiiresti, et õhku ei jätkunud, ja ta jäi vait, et hinge tõmmata.

„Mõtlesin, et ma suren. Olin selles täiesti kindel.“ Ebba näppis küünevalli ja Patrik vaatas teda kaastundlikult.

„Võtsin vahtkustuti ja pritsisin all esikus leeke nagu hull,“ jätkas Mårten. „Algul ei juhtunud justkui midagi, aga ma pritsisin muudkui edasi ja siis äkki tuli kustus. Aga suits püsis, igal pool oli suits.“ Ta hingas jälle ägedasti.

„Miks oleks keegi pidanud, ma ei mõista ...?“

Ebba hääl oli hajameelne ja Patrik kahtlustas, et asi oli nii, nagu Östen ütles: naine oli šokiseisundis. See võis seletada sedagi, miks ta vappus nagu külmavärinates. Kui kiirabi saabub, tuleb neil Ebba eriti tähelepanelikult läbi vaadata ja ka kindlaks teha, kas Ebba või Martin ei ole suitsukahjustusi saanud. Paljud ei tea, et suits on tegelikult surmavam kui tuli ise. Suitsu kopsudesse tõmbamisel võivad olla tagajärjed, mis alles mõni aeg hiljem paistma hakkavad.

„Miks te arvate, et tulekahju oli süüdatud?“ küsis Mårten ja hõõrus jälle nägu. Ta pole ilmselt kuigi palju magada saanud, mõtles Patrik

„Nagu ma ütlesin, ei tea me veel midagi kindlalt,“ vastas ta venitades. „On märke, mis sellele viitavad, aga ma ei tahaks enne liiga palju öelda, kui tehnikud on seda kinnitanud. Ega te öösel varem mingeid häáli kuulnud?“

„Ei. Nagu öeldud, ärkasin, alles siis, kui juba põles.“

Patrik osutas peaga ühe veidi kaugemal asuva maja poole. „Kas naabrid on kodus? Kas nemad ei võinud mõnda võõrast isikut väljas liikumas näha?“

„Nad on puhkusel, nii et saare siin otsas oleme ainult meie.“

„Kas on kedagi, kes võiks teile halba soovida?“ küsis Martin vahele.

Ta laskis sageli Patrikul küsitlemist vedada, kuid kuulas alati tähelepanelikult ja jälgis nende reaktsioone, kellega nad rääkisid. See oli vähemalt sama tähtis kui õigete küsimuste esitamine.

„Ei ole kedagi, niipalju kui ma tean.“ Ebba raputas aeglaselt pead.

„Me ei ole siin kuigi kaua elanud. Ainult kaks kuud,“ ütles Mårten. „See siin on Ebba vanematekodu, aga seda on aastate jooksul välja üüritud ja Ebba pole varem siia tagasi tulnud, alles nüüd. Otsustasime selle korda seada ja sellest midagi teha.“

Patrik ja Martin vahetasid kiire pilgu. Maja ja seoses sellega ka Ebba lugu oli siin kandis hästi tuntud, kuid polnud sobiv hetk sellest rääkima hakata. Patrik oli rõõmus, et Ericat ei olnud kaasas. Naine poleks suutnud end taltsutada.

„Kus te varem elasite?“ küsis Patrik, ehkki ta võis vastuse Mårteni ehtsa murdekeele järgi ära arvata.

„Göteborgis, kas tiäd,“ ütles Mårten ilma oma liialdatud keelepruugi peale muigamata.

„Ega seal midagi kellegagi klaarimata ei jäänud?“

„Meil pole ei Göteborgis ega üleüldse kellegagi midagi klaari-mata.“ Mårteni toon oli kuiv.

„Ja mis selle põhjuseks oli, et te siia kolisite?“ uuris Patrik.

Ebba vaatas lauale ja sõrmitses kaelakeed, mis tal kaelas oli. See oli hõbedast, ripatsiks ilus ingel.

„Meie poeg suri,“ ütles ta ja tõmbas nii kõvasti inglit, et kett lõikus kaela.

„Meil oli vaja keskkonda vahetada,“ ütles Mårten. „See maja on seisnud ja lagunened, ilma et keegi oleks sellest hoolinud, ja me nägime selles võimalust uut elu alustada. Mina olen pärit restoraniomaniku perekonnast, nii et tundus loomulik oma äri

asutada. Mõtlesime alustada külaliskambriga ja siis hakata tasapisi konverentsikülalastajaid enda juurde meelitama.“

„Tundub, et tegemist on palju.“ Patrik vaatas valge kooruva fassaadiga suure maja poole. Ta otsustas meelega mitte küsida surnud poja kohta. Valu nende näos oli liiga suur.

„Me ei karda tööd. Ja me jätkame sellega, kuni jaksame. Kui jõud üles ütleb, siis peame abi otsima, aga parema meelega hoiak-sime selle raha kokku. Niikuinii saab olema piisavalt raske otsotsaga kokku tulla.“

„Seega ei ole kedagi, kellest võiks arvata, et ta sooviks kahjustada teid või teie siinset tegevust?“ ei jätnud Martin jonnini.

„Tegevust? Mis tegevust?“ küsis Mårten irooniliselt naerdes. „Ja nagu öeldud, ei oska me öelda ühtegi isikut, kes oleks võinud meile seda teha. Me pole lihtsalt sellist elu elanud. Oleme tavali-sed keskmised rootslased.“

Patrik mõtles hetke Ebba taustale. Pole just palju keskmisi rootslasi, kelle minevikus leiduks niisugune saatuslik müstee-rium. Lugusid ja spekulatsioone selle kohta, mis Ebba perekon-naga juhtus, oli Fjällbacka kandis räägitud palju ja pööraseid.

„Kui mitte ...?“ Mårten vaatas küsivalt Ebba poole, kes ei paistnud mõistvat, mida ta silmas peab. Mees jätkas, pilk naisel: „Ainus, mille peale ma oskan tulla, on sünnipäevakaardid.“

„Sünnipäevakaardid?“ ütles Martin.

„Ebba on saanud väiksest peale igaks sünnipäevaks kaardi kel-leltki, kes kirjutab alla ainult „G“. Tema kasuvanemad polegi teada saanud, kes neid kaarte saatis. Need tulid edasi ka pärast seda, kui Ebba kodust ära kolis.“

„Ja Ebbal pole samuti aimu, kellelt need on?“ küsis Patrik, enne kui taipas, et räägib Ebbast nii, nagu teda poleks juures. Ta keeras end naise poole ja kordas: „Te ei oska siis oletada, kes võis teile need kaardid saata?“

„Ei.“

„Aga teie kasuvanemad? Kas olete kindel, et nad ei tea midagi?“

„Neil pole aimugi.“

„Kas too G on kunagi mingil muul viisil ühendust võtnud? Ähvardanud?“

„Ei, mitte kunagi. Või kuidas, Ebba?“ Mårten liigutas kätt Ebba poole, nagu oleks tahtnud naist puudutada, kui laskis siis käel sülle tagasi langeda.

Ebba raputas pead.

„Torbjörn tulebki,“ ütles Martin, osutades käega raja poole.

„Hästi, sel juhul arvan, et võime siin lõpetada, et saaksite natuke puhata. Kiirabi on teel siia ja kui nad soovivad, et te nendega haiglasse sõidaksite, siis peaksite minu arvates seda tegema. Niisuguseid asju tuleb tõsiselt võtta.“

„Täna,“ ütles Mårten ja tõusis. „Andke teada, kui olete midagi teada saanud.“

„Seda me teeme.“ Patrik heitis Ebbale viimase mureliku pilgu. Naine paistis endiselt nagu omas mullis olevat. Patrik mõtles, kuidas tema lapsepõlvtragöödia võis olla teda mõjutanud, kuid sundis end siis sellele mitte mõtlema. Praegu pidi ta keskenduma tööle, mis neid ees ootas. Võimaliku süütaja tabamisele.

Fjällbacka 1912

Dagmar ei mõistnud endiselt, kuidas see oli võinud juhtuda. Kõik oli temalt ära võetud ja ta oli täiesti üksi. Kuhu ta ka ei läinud, sosistasid inimesed tema selja taga inetuid sõnu. Nad vihkasid teda selle pärast, mida ema oli teinud.

Mõnikord öösiti igatses ta ema ja isa nii väga, et pidi patja hammustama, et mitte kõva häälega nutma hakata. Kui ta seda oleks teinud, oleks vanamoor, kelle juures ta elas, ta siniseks peksnud. Kuid ta ei suutnud alati oma karjeid ohjeldada, kui luupainaja teda vaevas, nii et ta ärkas higist läbimärjana. Unenägudes nägi ta ema ja isa maharaiutud päid. Sest lõpuks nad hukati. Dagmarit polnud juures seda nägemas, kuid see pilt oli siiski silmade ette sööbinud.

Juhtus ka seda, et unenäos jälitasid teda pildid lastest. Politseinikud olid leidnud kaheksa imikut, kui keldris muldpõranda üles kaevasid. Seda oli vanamoor öelnud. „Kaheksa vaest väikest last,“ ütles ta pead vangutades, kui tal mõni sõber külas oli. Sõbrad keerasid oma terava pilgu Dagmari poole. „Plika pidi seda kindlasti teadma,“ ütlesid nad. „Kui väike ta ka poleks olnud, pidi ta siiski aru saama, mis teoksil.“

Dagmar ei lasknud endale pähe istuda. See ei tähendanud midagi, kas see oli tõi või mitte. Ema ja isa olid teda armastanud ning neid väikesi kisen-davad ja räpased lapsi ei tahtnud ju keegi endale. Sellepärast nad olidki ema juurde sattunud. Ema oli palju aastaid kõvasti tööd rüganud ja tänuks selle eest, et ta soovimatute eest hoolt kandis, oli teda alandatud ja mõnita-tud, lõpuks tapetud. Sama asi oli isaga. Isa oli aidanud emal lapsi matta ja sellepärast arvati, et ka tema on surma ära teeninud.

Kui politseinikud ema ja isa minema viisid, paigutati Dagmar vanamoori juurde. Keegi teine polnud teda tahtnud, ei sugulased ega sõbrad. Mitte keegi ei tahtnud nende perekonnaga tegemist teha. Fjällbacka Inglitegija – nii oli hakatud ema sellest päevast kutsuma, kui väikesed luukered leiti. Nüüd lauldi temast isegi laule. Lapsemõrtsukast, kes lapsed palisse uputas, ja tema mehest, kes nad keldrisse mattis. Dagmar teadis neid laule peast – võõrasema tattninad laulsid neid talle nii tihti, kui said.

Kõik selle suutis ta välja kannatada. Ta oli ema ja isa printsess ning teadis, et oli olnud soovitud ja armastatud. Ainus, mis pani ta hirmust värisema, oli see, kui võõrasisa üle põranda hiilis. Neil hetkil soovis Dagmar, et oleks koos ema ja isaga surnud.

Josef silitas pöidlaga närviliselt enda käes olevat kivi. See kohtumine oli tähtis ja Sebastian ei tohtinud seda ära rikkuda.

„Siin see on.“ Sebastian osutas joonistele, mis ta oli konventsiruumis põrandale laotanud. „Siin näete meie visiooni. *A project for peace in our time.*“

Josef ohkas sisimas. Ta polnud kindel, et vallavalitsuse meestele see ülespuhutud ingliskeelne jutt muljet avaldab.

„Mu partner tahab öelda, et see on Tanumi valla jaoks fantastiline võimalus teha midagi rahu heaks. Initsiatiiv, mis annab teile hea maine.“

„Jah, rahu maa peal on tore asi. Ja majanduslikult pole see sugugi paha idee. Pikemas perspektiivis suurendaks see turistide hulka, annaks elanikkonnale tööd ja te teate ju, mida see tähendab.“ Sebastian tõstis käe ja hõõrus sõrmi vastu põialt. „Rohkem raha kassas kogu valla jaoks.“

„Jah, aga ennekõike on see tähtis rahuprojekt,“ ütles Josef ja surus maha soovi Sebastianile jalaga vastu säärt lüüa. Ta oli teadnud, et see nii läheb, kui Sebastiani raha vastu võttis, kuid tal polnud teist valikut.

Erling W. Larson noogutas. Pärast skandaali Fjällbacka Badhotelleti remondiga oli ta olnud mõnda aega ebasoosingus, kuid nüüd oli ta jälle kohalikus poliitikas tagasi. Niisugune projekt võiks näidata, et temaga tuleb endiselt arvestada, ja Josef lootis, et ta saab sellest aru.

„Meie arvates kõlab see huvitavalt,“ ütles Erling. „Kas te ei räägiks natuke rohkem, kuidas te seda kõike olete mõelnud?“

Sebastian hingas sügavalt sisse, et rääkima hakata, kuid Josef jõudis temast ette.

„See on tükk ajalugu,“ ütles ta kivi näidates. „Albert Speer ostis Bohusläni kivimurdudest Saksa riigi arvel graniiti. Koos Hitleriga

olid neil grandioossed plaanid teha Berliinist maailma pealinn Germania ning graniiti taheti hakata laevadega Saksamaale vedama ja kasutama ehitusmaterjalina.“

Josef tõusis ja hakkas rääkimise ajal edasi-tagasi kõndima. Peas kuulis ta Saksa sõdurite saabaste trampimist. Heli, millest tema esiisad olid nii palju kordi õudusega jutustanud.

„Aga siis toimus sõjas pööre,“ jätkas ta. „Germaniast ei saanudki midagi rohkemat kui ainult mudel, millest Hitler võis oma viimastel päevadel fantaseerida. Täitumata jäänud unistus, visioon riiklikest monumentidest ja ehitistest, mida oleks ehitatud miljonite juutide elu hinnaga.“

„Kui kohutav,“ ütles Erling muretult.

Josef vaatas alistunult tema poole. Nad ei mõista, mitte keegi ei mõistnud. Kuid tema ei kavatse lasta neil unustada.

„Suuri partiisid graniiti ei jõutud siit kunagi saatma hakata ...“

„Ja siin tuleme mängu meie,“ katkestas teda Sebastian. „Mõtlesime, et sellest graniidipartiist võiks toota rahu sümboleid, mida saaks müüa. Kui asja õigesti ajada, võiks see palju raha sisse tuua.“

„Raha eest ehitaksime siis muuseumi, mis oleks pühendatud juudi ajaloole ja Rootsi suhtumisele juutlusesse. Näiteks meie väidetavale neutraliteedile sõja ajal,“ lisas Josef.

Ta istus jälle maha ning Sebastian pani käe talle ümber õlgade ja pigistas. Josef pidi pingutama, et kätt mitte maha raputada. Selle asemel naeratas ta jäigalt. Ta tundis end sama võltsilt nagu Valöl oldud ajal. Ei siis ega praegu olnud tal midagi ühist ei Sebastiani ega oma teiste niinimetatud sõpradega. Kui palju ta ka ei oleks pingutanud, poleks ta kunagi pääsenud peenesse maailma, kust olid pärit John, Leon ja Percy, ja seda ta ka ei tahtnud.

Kuid nüüd oli tal Sebastiani vaja. See oli tema ainus võimalus teha teoks unistus, mis tal oli olnud nii palju aastaid: tõsta ausse oma juudi pärand ja levitada teadmist vägivallatusest, mida tehti ja ikka veel tehakse juudi rahva vastu. Kui ta on sunnitud vanakuradiga lepingu sõlmima, siis teeb ta seda. Ta lootis, et suudab temast õigel ajal lahti saada.

„Täpselt nagu mu ärikaaslane ütleb,“ sõnas Sebastian, „saab sellest üks väga kena muuseum, kuhu turistid kogu maailmast hakkavad palverännakuid tegema. Ja teie saate selle projekti eest palju tunnustust.“

„See ei kõla pahasti,“ ütles Erling. „Mis sina arvad?“ Ta pööras end Uno Brorssoni poole, kes oli vallas teine mees ja kandis soojast ilmast hoolimata ruudulist flanellsärki.

„Võib-olla tasuks meil seda vaadata,“ pomises Uno. „Aga sõltub sellest, kui palju vallal on vaja rahaliselt toetada. Ajad on rasked.“

Sebastian naeratas talle laialt. „Me jõuame kindlasti kokkuleppele. Peaasi et oleks huvi ja tahtmist. Ma ise ju investeerin suure summa.“

Jah, aga sa ei räägi neile, mis tingimustel, mõtles Josef. Ta pigistas hambad kokku. Ainus, mida ta teha sai, oli võtta vaikides vastu see, mis antakse, ja hoida silmad eesmärgil. Ta kummardas, et suruda Erlingi väljasirutatud kätt. Nüüd enam tagasiteed ei ole.

Väike arm otsaesisel, armid kehal ja kergelt lonkav kõnnak olid ainsad nähtavad märgid poolteist aastat tagasi toimunud autoõnnetusest. Sellest, kus ta kaotas oma ja Dani ühise lapse ning oli ise surmasuus.

Sisemusega oli teine lugu. Anna tundis, et ta on ikka veel katki.

Ta kõhkles hetke välisukse juures. Mõnikord oli raske Ericaga kohtuda ja näha, kuidas tema jaoks on kõik korda saanud. Õel ei olnud juhtunust mingeid jälgi, ta ei olnud midagi kaotanud. Sama ajal oli kosutav teda näha. Anna sisemised haavad valutasid ja sügelesid, kuid Ericaga veedetud hetked aitasid neil justkui paraneda.

Anna poleks kunagi osanud ette kujutada, et paranemisprotsess on nii pikk, ja hea oligi. Kui ta oleks aimanud, kui palju see aega võtab, ei oleks ta võib-olla kunagi sellest apaatsesest seisundist välja tulnud, millesse ta pärast seda sattus, kui ta elu tuhandeks killuks purunes. Natuke aega tagasi oli ta Ericale nalja pärast öelnud, et ta on üks neist vanadest vaasidest, mida ta oksjonimajas töötades nägi. Vaas, mis on põrandale kukkudes kildudeks purunenud

ja siis suure vaevaga uuesti kokku liimitud. Ehkki see paistab eemalt terve, muutuvad lähedale tulles kõik praod valusalt nähtavaks. Kuid tegelikult polnud see üldse nali, taipas ta Erica uksekella helistades. Nii see oligi. Ta on katkine vaas.

„Tule sisse!“ hüüdis Erica kusagilt maja sisemusest.

Anna astus sisse ja viskas kingad jalast.

„Tulen varsti, vahetan kaksikutel mähkmeid.“

Anna läks kööki, kus ta tundis end kodus. Maja oli nende vanematekodu ja ta teadis siin igat nurka. Mitu aastat tagasi oli see põhjustanud tüli, mis oleks peaaegu nende suhte ära rikkunud, kuid see juhtus teisel ajal, teises maailmas. Nüüd suutsid nad selle üle isegi nalja visata, kasutades rääkides lühendeid KL ja PL, mis tähendasid „koos Lucasega“ ja „pärast Lucast“. Anna värises. Ta oli endale pühalikult töotanud mõelda võimalikult vähe oma endise mehe Lucase ja selle peale, mida too oli teinud. Lucas oli nüüd läinud. Mehest oli tal alles ainus hea asi, mis ta oli temalt saanud: Emma ja Adrian.

„Kas joome kohvi?“ küsis Erica kööki tulles, kaksik kummagi puusa peal. Poiste näod lõid tädi nähes särama ja Erica pani nad põrandale. Otsekohe jooksid nad Anna juurde, hakkasid ronima ja tahtsid sülle.

„Rahu, rahu, te mahute mõlemad ära.“ Anna tõstis nad ühekaupa sülle. Siis vaatas ta Erica poole. „Sõltub sellest, mida sul kodus on.“ Ta ajas kaela õieli, et näha, mida Erica võiks pakkuda.

„Kuidas oleks vanaema rabarberikoogiga, mandlitäidisega?“ Erica näitas läbipaistvasse kilesse keeratud kooki.

„Nalja teed või? Sellest ei saa ju kuidagi ära öelda.“

Erica lõikas koogist paar suurt tükki, pani need taldrikule ja asetaski lauale. Noel viskus kohe koogitaldriku poole, kuid Anna jõudis selle viimasel hetkel eest ära tõmmata. Ta võttis koogitüki ning murdis natuke Noelile ja Antonile. Noel toppis õnneliku näoga kogu enda tüki korruga suhu, samas kui Anton hammustas oma tükki ettevaatlikult nurgast ja naeratas üle kogu näo.

„Nad on nii uskumatult erinevad,“ ütles Anna väikestel linalakadel juukseid sasides.

„Arvad või?“ ütles Erica ja vangutas irooniliselt pead.

Ta oli kohvi välja valanud ja pani harjunult Anna tassi kaksikute käeulatusest eemale.

„Kas saad hakkama või võtan mina ühe?“ küsis ta, vaadates Anna poole, kes mõningase pingutusega püüdis samal ajal laste, kohvi ja koogi vahel balansseerida.

„Saan küll, nii mõnus on, kui nad on nii lähedal.“ Anna nuusutas korra Noeli pead. „Muide, kus Maja on?“

„Istub nagu naelutatult teleri ees. Tema uus suur eluarmastus on Mojje. Hetkel käib „Mimmi ja Mojje Kariibi merel“ ja ma hakkakan ausalt oksele, kui pean veel kord kuulma „Kariibi mere päikeselisel rannal“.“

„Adrian on praegu jube vaimustatud Pokémonist ja ma olen sellest peaaegu sama hulluks minemas.“ Anna jõi ettevaatlikult lonksu kohvi, kartes väga, et võib seda süles vingerdavatele pooleteiseaastastele põnnidele peale ajada. „Ja Patrik?“

„Tööl. Võimalik süütamine Valöl.“

„Valöl? Kus majas?“

Erica viivitas natuke vastusega. „Laste suvelaagris,“ ütles ta seejärel halvasti varjatud erutusega hääles.

„Issand, kui õudne. Mulle on see koht alati külmavärinad peale ajanud. Et nad lihtsalt niisama ära kadusid.“

„Ma tean. Olen püüdnud seda aeg-ajalt natuke uurida ja mõelnud, et sellest võiks tulla raamat, kui ma midagi leian. Aga pole justkui olnud millestki kinni hakata. Kuni praeguseni.“

„Mida sa silmas pead?“ Anna hammustas suure ampsu rabarberikooki. Ta oli samuti vanaemalt retsepti saanud, ent küpsetas sama harva, kui tegeles pesu rullimisega. See tähendab mitte kunagi.

„Ta on tagasi.“

„Kes?“

„Ebba Elvander. Ehkki nüüd on ta nimi Stark.“

„Too väike tüdruk?“ Anna vahtis Ericale otsa.

„Just. Tema ja ta mees on Valöle kolinud ja hakkavad vist seda kohta remontima. Ja nüüd üritas keegi seda maha põletada. See paneb ju mõtlema.“ Erica isegi ei püüdnud enam õhinat varjata.